

LBRIS

We know
books

Irene POSTOLACHE

*Un iepuraș
cât o lingură de mare*

Ilustrații de Anda TOMA
Cuvânt însoțitor de Val TALPALARU

Editura Junimea
Iași - 2022

SUMAR

Catinca, cea mai frumoasă fată din sat	5
Băiețel.....	15
Împăratul care nu mai voia să fie împărat	32
Frunzele împărătesei.....	47
Coroana de aur	61
Trei cetăți	70
Banul cu noroc	93

Catinca, cea mai frumoasă fată din sat

Un om mergea într-o zi pe drum. Ajuns la marginea unui sat a auzit muzică. Viori și acordeoane cântau atât de frumos încât picioarele au pornit să i se miște singure în ritmul dansului. Apropiindu-se, a înțeles că e zi de sărbătoare pentru locul acela. Oameni bătrâni, îmbrăcați în haine strălucitor de curate, ședea pe iarbă la marginea unei poieni și priveau cu mâna streășină la ochi hora tinerilor. Băieți și fete dansau. Băieții băteau pământul cu călcâiele, învârteau fetele de după umeri. Erau roșii la față de focul dansului. Fiecare juca fata pe care o plăcea cel mai mult. Se roteau fuste colorate ca petalele florilor, zburau plete blonde sau brune. Iute, mai iute! Parcă pluteau! Pe furiș, se furau sărutări fierbinți de pe buze mușcate de dor.

Străinul s-a oprit, privind o clipă mulțimea. Apoi s-a prins în horă și a dansat alături de ceilalți. Dansa cu patimă. Ochii îi sclipeau de plăcere. Fetele îl priveau pe furiș. Aveau de ce! Bărbatul acela străin era atât de semeț! O fată blondă cu privirea îndrăzneță a făcut ce a făcut și nu s-a lăsat până ce n-a ajuns în brațele Frumosului. La sfârșitul dansului, el a sărutat-o cu foc iar fetei i s-au înmuiat picioarele de emoție. Sub privirile tot mai încruntate ale băieților din horă, câteva fete, cele mai mândre, au fost îmbrățișate de străin. Pierdute ca într-o vrajă, ele au rămas pe margine privind spre bărbatul care învârtea pe rând alte și alte fete.

Când străinul a plecat, una dintre fete l-a urmat ca o umbră. Era Catinca, cea mai frumoasă din sat, cu care el dansase de trei ori, și tot de atâtea ori o sărutase fără să se ferească. Părul lung o învăluia, buzele cu miros de frăguță ardeau de dulceața sărutului. Fata se îndrăgostise de străin. Zărind-o, el s-a oprit, a mai strâns-o în brațe o dată, apoi a plecat fluierând, fără să-i pese că ea îl urmează. Catinca s-a întors acasă abia când noaptea își cobora umbrele peste case. Pe obrazul palid, lacrimile îi curgeau tăcute, liniștite, bob cu bob, fără să le poată opri. El n-o iubea, o alungase înapoi acasă.

Dar nu știa Frumosul că mama Catincăi nu era o femeie obișnuită. În tinerețe, fusese o vrăjitoare grozavă. Văzându-și fata respinsă, suferind din dragoste, ea s-a înfuriat. Apoi a văzut cât de triste sunt celelalte fete din sat și s-a înfuriat și mai tare pe omul acela.

– Așa deci, a strigat cu durere, îți bați joc de fete? Le furi mințile, apoi pleci? Stai, că te lecuiesc imediat, străine!

Ce vrajă o fi făcut, nu se știe! Dar a apărut în fața Frumosului, care călca trufaș pe cărare. I-a apărut cu chip de zână învăluită într-un nor argintiu, poruncindu-i să se întoarcă în satul din care plecase. O singură dată l-a privit și a fost de ajuns. Frumosul a urmat-o, cuminte ca un cățel.

– Aici ai să locuiești de acum! i-a spus cu glas aspru, arătând cu degetul o casă părăsită de la marginea satului.

Frumosul a intrat înăuntru fără să spună nimic și s-a culcat pe un pat dărăpănat, ce stătea doar în trei picioare. Când s-a trezit, prin casă își făcea de lucru o fată pe care nu o văzuse până atunci, dar care i s-a părut a fi cea mai frumoasă din lume. Au stat amândoi acolo, zile, săptămâni, apoi

LBRIS

We know
books

luni. Într-o zi, la ușă a bătut cineva. Era fratele Frumosului care îl căutase până îl găsisese.

– Vai de mine, frate! Ce cauți în dărăpănătura asta? s-a mirat el, privind casa stricată, o scândură da și una ba, iar prin tavanul spart curgeau păienjenii.

– Eu sunt tare mulțumit de locul acesta, e un adevărat palat, a răspuns Frumosul, ridicându-se de pe un scaun găurit ca să-și întâmpine fratele.

Fratele s-a mirat grozav, dar n-a mai spus nimic. La masă, fata le-a pus în față coji de mămligă uscată și felii de ceapă.

– Hai să mănânci cu noi aceste bunătăți! l-a poftit Frumosul, arătându-i masa cu gesturi de prinț.

Mânca cu asemenea poftă de parcă ar fi avut în față cine știe ce mâncare grozavă. Fratele a ros o coajă, cam în scârbă. Oare era mucegăită? Hm! Așa arăta! Și-a dat seama că nu e lucru curat în casă. Când fata a plecat să aducă apă de la râu, fratele l-a întrebat:

– Cine este fata aceasta care stă cu tine aici?

– O, este iubita mea! a rostit Frumosul privindu-l pierdut, de parcă nu putea sta o secundă fără urâtă. Draga mea e pe locul unu în lume, alta mai frumoasă nu găsești!

– Vai de mine! a strigat fratele. Nu știu ce este cu tine, dragul meu, dar te rog, privește-o cu atenție!

L-a întors pe Frumos cu fața spre fata care se întorcea de la apă. Ea scotea niște zbierete înfiorătoare, care îi încrețeau pielea și îi ridicau părul drept în sus.

– Ce se aude? Ce zgomot e ăsta? a întrebat fratele astupându-și urechile.

– Cântă draga mea, a răspuns Frumosul, ascultând încântat.

– Doamne! Ce răgete! Parcă zbiară un măgar! s-a plâns fratele.

Spunea adevărul. Auzind asemenea triluri înfiorătoare, câinii din satul vecin au ridicat coada băț și au deschis ochii mari de tot. Apoi și-au zbârlit urechile și s-au pus pe fugă, oprindu-se tocmai în satul următor. Din când în când stăteau și, ridicând botul, urlau spre luna care nu răsărise încă. În urma lor, ca să scape de asemenea cântare, veneau înșiruite mâțele din sat. S-a auzit mai târziu că au fugit până și rațele și găștele din apropiere și nu s-au mai întors până când fata cea urâtă nu a terminat de cântat. Tot atunci a avut curaj să vorbească și fratele.

– Of! Bine că a tăcut...Măi frate! Uită-te ce picioare crăcănate are femeia asta a ta!

– Ba nu, sunt cele mai drepte picioare pe care le-am văzut, a clătinat din cap Frumosul.

– Nu vezi ce lungă și slabă e? E neagră la față și tot timpul stă încruntată?

Frumosul a privit-o drăgăstos.

-Nu-i adevărat! E frumoasă! E veselă și jucăușă ca o pisicuță!

Fratele a a privit mirat fata, dar și-a întors privirea, înfiorat de urâtenia ei.

– Chiar nu vezi că are capul ca o bilă cheală, i-au mai rămas câteva fire de păr pe el?

– Cum poți spune așa ceva despre părul iubitei mele? s-a supărat Frumosul.

Urâta se apropiase și își privea încruntată musafirul, bolborosind printre dinți cu ciudă:

- Pleacă de aici, mincinosule! Te-am primit în casă, te-am invitat la masă. Iar tu ce faci? Mă vorbești de rău? Nimic nu-ți place!

- Acum o vezi, frate? Trezește-te! I-a zgâlțâit fratele de umeri pe Frumos.

- Da! E iubita mea! a răspuns Frumosul, privind-o plin de admirație. Uite ce dulce mă privește!

- Dar e chioară! Se uită cruciș cu amândoi ochii spre vârful nasului! a izbucnit fratele enervat la culme. Oare cum de nu-ți dai seama?

- Ascultă, frate! Ți-e ciudă că mi-am găsit o fată așa de frumoasă. Dacă nu-ți place, pleacă de la ușa mea! s-a supărat strașnic Frumosul.

I-a întors spatele și a intrat în casă trântind ușa. Din tavanul stricat, un nor de praf a plutit lent spre pământ.

- N-ai auzit? Ești surd? Ți-a spus să pleci! a șuierat cu răutate fata cea urâtă, ajunsă fără veste chiar în spatele lui.

- Aoleu! Mi-a sărit inima! a tresărit speriat fratele. Ba nu plec! Vreau să aflu ce vrăji i-ai făcut Frumosului! a răspuns hotărât. Îl iubesc ca pe mine însumi, așa că nu pot pleca fără să-l ajut.

- Ah! a strigat fata. Ai câștigat! Împotriva iubirii adevărate nu ține nicio vrajă...

Spunând așa, s-a ghemuit la pământ, încolăcindu-se cu brațele. Iar când s-a ridicat de acolo, era însăși vrăjitoarea. De spaimă, fratele s-a dat înapoi câțiva pași.

LBB

we know
books

- Cu vrăjitoarea v-ați pus, vrăjitoare ați găsit! Ascultă! Ți-am pedepsit fratele pentru că și-a bătut joc de iubirea curată a Catincăi! Ieși afară, Frumosule fălos! a poruncit ea bătând cu piciorul în pământ.

Frumosul a ieșit din casa dărăpănată, privind în jur cu uimire. Revenea ca dintr-un vis.

- Aoleu, oare ce caut aici? Cine e femeia asta?

- Hai acasă! Vraja a încetat, a spus fratele.

- Ba nu! a rostit apăsător vrăjitoarea. Puteți pleca. Dar vraja nu a încetat, ea nu va înceta niciodată. Cine își va bate joc de o dragoste curată va fi pedepsit să trăiască cu cel mai urât om. Acesta să nu-i primească iubirea și să nu o înțeleagă. Așa să fie cât lumea și pământul!

Băiețel

La marginea unui oraș trăia un băiețel. Era singur pe lume. Dormea într-o baracă părăsită, plină de păianjeni și praf. Găsise acolo o saltea cu găuri din care ieșeau smocuri încurcate de lână. Nici culoare nu mai avea salteaua, atât era de veche. Dar când copilul își făcea culcuș înăuntru, era tare călduroasă.

Când nu mai putea de foame, băiețelul mergea la brutăria din oraș. Se așeza pe banca de lângă ușă, privind oamenii veniți la cumpărături și aștepta. Mirosea grozav de bine pâine departe, spre jumătatea străzii iar înăuntru... Înăuntru se zăreau rafturi sclipitor de albe, pline cu pâini aurii. Aveau coaja crocantă, prin crăpături ieșeau aburi aromați.

Ce sunete caraghioase scotea burtica băiatului când îi era foame! Unii oameni lăsau pe bancă bucăți de pâine, iar el le mânca cu poftă. Câteodată un om bun îi cumpăra un covrig întreg. Dar erau și zile în care oameni răi îl luau la goană și se culca nemâncat, visând toată noaptea raftul alb, plin cu pâine.

– Pleacă de aici, cerșetorul! Dispari!

Speriat, băiatul a sărit în picioare. Un om gras, roșu la față și transpirat îl certa cu glas răgușit. Ducea într-o mână o pungă mare, plină cu covrigi. Încruntat, a dat să lovească copilul cu piciorul.